

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

L' ESCÉPTICH.

Tots vostés lo coneixerán.
Es un minyò jove, mal humorat: está fastidiat del mon, y de lo que pot haverhi fora del mon no n' hi parlin pas, porque tampoch hi creu.

No viu, vejeta; no t'è una ilusió, y si alguna n' hi apunta al esperit, se dona prou ansia per ofegarla avants de que neixi.

En una paraula: veu totas las cosas á través de unas ulleras negras.

Polítich! No l' hi parléu de política.
Ell t'è una màxima: tots los homes polítichs hi son pèl mateix, per medrar.

Ideas! No hi ha ni pot haverhi cap altra idea que la de menjar del pressupuestó.

Però escolta, Lluís, escolta. Hi ha homes públichs que han gosat altas posicions y han mort pobres. Aquí tens á n' en Rios Rosas, á n' en Gonzalez Brabo, y á molts altres de tots los partits.

Perque eran una colla de tontos, contestava.

Y no hi ha pas remey: los que s' fican en política per ell tots son iguals: ó pillos ó tontos: los uns no serveixen per massa curts, y 'ls altres per massa llarchs.

Ciència! No l' hi parléu de ciencia pura.
L' home científich, desde que 'l mon es mon, s' entreté fabricant castells de cartas. Vè una ventada y cau lo castell. Aixís succeheix ab las teorias científicas: passa la moda y desapareixen las escolas.

—Pero, Lluís, tú no 'm negarás que alguna cosa 'n queda.

—Sí, es veritat: alguna cosa queda també de una casa 'l dia que s' ensorra. ¿Sabs que 'n queda? La runa

¡L' art! ¡Oh! l' art lo detesta.

Perque es una ficció, un engany, útil no més que per entretenir á mitja dotzena de habaus, que tenen la mania de la sensibilitat.

—¿Qu' es la pintura? Un tros de tela, y uns quants colors més ó menos ben combinats.

—Y 'l sentiment? ¿No sents res al davant de un quadro, Lluís?

—Sí, efectivament: sento l' olor del barnís.
L' escultura reproduhint en lo mármo y 'l bronze la figura humana, troba qu' es un treball perdut.

En quant á la música, es lo soroll que 'l molesta menos.

¿Y la poesia?
Artificiosa combinació de rimas y d' accents, per vestir las ideas débils é insustanciais, no hi ha per ell una bestiesa més gran que 'l cultiu de las musas.

Y l' escena?
Una mentida complerta. L' artista fingeix sempre: sembla que t'è 'l cap en lo que representa, y potser no pensa més que ab lo sou que l' hi dona l' empresari.

—No, Lluís, treballa per la gloria, per obtenir un ram de llorer.

—Tal vegada lingas rahò; un ram de llorer per l' estofat.

Y en tot es aixís.
No creu ab los advocats, ni ab los metjes, ni ab los militars que sacrifican la vida per l' honra de la patria y per l' afany de gloria: no creu ab lo desinterés, ni ab l' abnegació, ni ab la virtut, ni ab la moral.

—Donchs ¿per que hi som al mon? vaig preguntarli un dia.

—¿Lo mon? va respondre 'm Lo mon es una pildora, per xò es rodó: y vulgas que no vulgas hem de tragarla.

Un dia, passejavam pèls alrededores de Barcelona, y al veure als nens de l' hospici, tristos y ab aquell aspecte apagat y macilent que tant distingeix als assilats, va dirme:

—Tè: yet! aquí la imatge de la familia. ¿Ahont es l' amor de mare?

Pèl moment vaig callar, vivament impresionat, sense pensar en que una excepció no forma regla general.

Per fortuna al portal de una casa hi havia una dona jove que tenia una nena als brassos y l' omplia de caricias. Una alegria angelical brillava en la cara d' aquella dona hermosa.

—Mira, Lluís, vaig dirli, mira l' amor de mare. Contempla á aquesta dona y extasia't. No tot son miserias en aquest mon.

L' escéptich va mirar á aquella dona ab alguna atenció, com si s' interessés contemplarla.

—Al últim, vaig pensar, hauré lograt endolsir lo fel que t'è á l' ànima. ¿Pensas ab la teva mare, eh? vaig preguntarli.

—No: ¿sabs ab que penso?

—Digas.

—Penso en que aquesta nena s' farà gran, que s' casará y que la dona que avuy es mare carinyosa, será llavors una sogra inaguantable.

Fins en l' espectacle més dols de la naturalesa no hi sabia veure més que la nota negra y horrorosa.

P. K.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Allò qu' hem dit tantas vegadas de que quan los artistas d' ópera s' costipan las empresas tussen, ho hem vist durant la senmana que acaba de transcorre. Fins se parlava de un síncope, y la proba va ser que 'l cartell que anunciava la *Aida* va sortir ab un pegat á sobre; pero al últim va haberhi consulta, y are diuen que 'l malalt está fora de perill. Me 'n alegro de tot cor.

S' han donat dugas representacions més dels *Hugonots*, confirmantse 'ls nostres pressagis. L' entusiasme va pujar tant amunt com la veu de 'n Gayarre, la perfecció escénica de 'n Maurel y l' intenció dramática de la Cepeda.

La Menter va despedirse del públich, donant un concert en lo Liceo. Lo dijous n' havia donat un en lo saló de la fábrica de 'n Bernareggi, Gassó y C.^a En aquest y en aquell va tocar en un piano catalá, fentne grans elogis. L' industria catalana está de enhorabona.

Novedat de la senmana: teatro Pr.ncipal: estreno de *Clymeneia*, ball en dos actes ab música de 'n Cosme Ribera y decoracions de 'n Soler y Rovirosa.

Acte primer: la vista del mar desde una casa de comida que sembla d' aquellas que hi ha al peu de Montjuich. Diu que l' acció passa á Grecia; pero tant se val; nosaltres la farem passar á Barcelona. Hi ha una gran parra sostinguda per dos pilans, una gran galeria, y al fondo 'l mar.

Comensa 'l ball ab molta broma. Una colecció de xicotas bastant cayas que s' han llevat molt demati se 'n anat á menjar moluscos y á alsar lo cotze. Ab la copa á las mans saltan, ballan y beuen. Vés si no valdria més que prenguesse'n xacolata!

La més maca de totes té una cita ab un sargento de carrabiners d' aquells temps, y á la qüenta no té altra deria que fer perdre 'l mon de vista á las sèvas amigas perque no se n' enterin. Quan totes se 'n van á dormir la mona, surt lo sargento, y la conquista regalantli uns quants collarets de grans de cristall que ha comprat á n' aquells que venen quincalla á dos rals la pessa. Clymenea n' está tant contenta que fins camina de puntetas, en tant que 'l carrabiner l' hi presenta un mirallet perque 's veji y s' agradi.

Tot de un plegat s' ennuvola: lo carrabiner, qu' es molt cumplier, se presta á anarli á buscar un paraygua y quan la bona moxa 's queda sola, surten los genis del xacolata, ó siga una colecció de indios d' aquells que avants tenian á la porta tots los xacolaters, y en justa venjansa de haverse desdejunat ab moluscos y vi l' agafan y se l' emportan.

Ja poden figurarse quina desesperació la del carrabiner y la de totes las amigas de Clymenea!

En lo segon acte surt una decoració molt bonica: representa un temple indio coronat per un elefant. Ja havém arribat al país del xacolata. La pobra Clymenea tracta d' escapar-se; pero 'ls indios no la deixan á sol ni á sombra, y per vigilarla 's valen de una guardia de xavals, que tenen lo pit de llargandaix, lo cap de gos y la cresta de gall.

Se muda l' escena y representa un campament en lo país del xacolata: hi ha una pila de rodas que á la qüenta deuen servir per moldre 'l cacao y la canyella, una torra que sembla una estiva de lliuras d' aquell producte, y tot lo necessari per l' elaboració.

Lo carrabiner ha armat á totes las amigas de la seva xicota y se n' ha anat á rescatarla [Pobre carrabiner! Lo dia del estreno volia baltar y 'ls peus l' hi feyan mal. Está clar: ¡qui no s' espeuha ab aquella caminada, desde Montjuich á la India! Las amigas de Clymenea portan qui una cubertora, qui una cacerola per escut: una espasa á la mà, y están animadas sense escepció de un valor á tota proba. Surten, figuran que 's barallan, y al poch rato compareixen ab la Clymenea sobre un tabernacle, los genis del xacolata encadenats y la guardia de xavals presa y lligada. La música entona un himne de victoria, y Clymenea per demostrar que ab tot y aquelles penas no ha perdut l' humor, se posa á ballar y las hi recargola que ni una baldufa.

Y are parlant en serio: la música d' aquest ball es molt graciosa, moguda y distingida. En las decoracions s' hi admira 'l talent de 'n Soler y Roviro. Lo telò del segon acte es un' obra mestre: lo campament del tercer no deixa res que desiljar. La Laurati es aplaudida ab justicia: aquella seguretat, aquella exactitut, aquella forsa de punta, aquella armónica eleganc-

cia dels moviments no 's troban sino en las notabilitats coreogràficas. En quan al primer bailari Sr. Rossi, no varem poder judicarlo 'l dia del estreno: ¡il póverol! Era un bolero ammalatto.

En lo cos de ball hi está representada la rassa llatina y la rassa sajona: aixó vol dir que hi ha bailarinas italianas y espanyolas y bailarinas inglesas. Un amich mèu del cos de ball ne diu la tarregada. Donchs bè, las primeras forman tarregada de carbò d' alsina, que trèu xispas quan s' encen, y las últimas per lo poch ágils y pesadas, tarregada de carbò de pedra.

N. N. N.

LA FAMILIA.

MONÓLECH DE LA COMEDIETA LA CASA DE 'N GARLANDA,
ORIGINAL DE D. LLEÓ FONTOVA.

D. LLEÓ.

Vaja, qu' estich ben posat;
quina gresca quin sarau!
ni un sol punt puch viure en pau.
Jo estich ben ennavogat.
«Casat, noy; casat aviat.
Qui ho diu no 'n té esperiencia.
Casat, que ab la penitencia
ja hi pagarás lo pecat.
Al principi tot es gloria,
tot se véu de color d' or;
mès tart, si no hi mors, per sort,
ja me 'n guardarás memoria.
«Sens filis no hi ha estimació!»
Clamas al cel, te 'n envia,
puig diu un, que no 'n tenia,
que divinisán la unió.
Pensá aixó, no dona pena?
Si no estès cremat, riuria:
á qui tal diu, cada dia
n' hi enviava una dotzena.
Aquest número 'm du ara
á la memoria uns recorts!—
quatre de vius, nou de morts;
era dotzena de frare.
Sí, sí, 'l cel nos escoltà
lo nostre prech, va obehirnos,
y, amichs de Dèu! va servirnos,
lo que 's diu de parroquia.
—Diu que venint á la vida
duhen un pal aixó es engany!
Jo tindria pa tot l' any!
No duhen cap pa, es mentida.
Menjar-se 'l fan, ay xixi 'm topa
sense que atengan rahons,
y fentne tant rossegons
que sempre haig de menjar sopa.

—Dèu me 'ls conservi. Son nats...
Així ho vol la mèva estrella!
Pero, aixó sí: morint ella,
podian marxar plegats.
Aquesta noya, la gran,
ja podria ser casada:
pero es tan enjogassada
que pensarhi 'm dona espant.
Sempre ab jochs, ab res atina...
Are tot se li consent:
si 'ls tractès son casament...
que 'n duria de tunyina.
Y aixé es un viure horrorós
que no pot durá un moment;
hem de arreglá un casament
ó jo ó ella, sí; un dels dos.
La noya... encar tè disculpa.
Dèu la perdò, la mamá
no la va saber educá:
la mamá es qui 'r, tè la culpa.
Ja 'm va quedar mala sort!...
Sa mort tressejà ma estrella,
aixís fòu que, morint ella,
jo vaig carregá ab lo mort.
Si li vaig dir més vegadas!—
—¡Cóm veyá venir las penas!—
Las ensenyan á ser nenas,
pero may á ser casadas.
Saben de piano, de cant,
brodar, parlá un mal francés...
¿De la casa? cá!... no rés.
com no sía aná elegant.
L' egoisme de la mare
las enganya. Aquí está 'l quid!
Luego no troban marit
ni per un ull de la cara.
Fells lo qui com jo 's troba
tenint noyas á desdít,
y sabent lo que es cufí
y rentá un paner de roba;
y desgraciát lo qui 's topa
ab fillas, com las que he dit,
que no saben fèr un surgit
ni escaldá un mal plat de sopa.
Las que no ho fan com dich jo,
ja veuran que no hi deliro.
¡Quántas y quántas me 'n miro
que dirán «ja te rahó!»

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Un xiste de Alejandro Dumas á propòsit de las viudas:

—Segons la mèva opinió, deya l' autor del *Demí*

A LA PORTA DEL PARADÍS.*

SAINETE.

(Continuació.)

SANT PERE. ¿No ho ha dit tot encare? Millor per vosté.

LA BARONESA (desplegant la llista ab coqueteria). Hi ha encare dejunis, mortificacions, penitencias, reliquias, escapularis, exercicis, novenas, un jubileo...

SANT PERE (interrompent). ¿Vol que l' hi siga franch, senyora? Millor que tot aixó hauria sigut que hagués salvat á un gosset en l' acte de negarse.

LA BARONESA (horrorisada). ¡Jesús, Maria, Joseph!

SANT PERE. Sí, perque un gos, per més que siga gos, es una criatura de Dèu, y salvantlo hauria demostrat bons sentiments... Mentres que l' unglá de Santa Margarida que dú penjada al coll dintre d' aquest reliquiari d' or no significa res més que un excés de credulitat...

LA BARONESA. Y no obstant lo Pare Federico assegurava...

SANT PERE. ¿Lo Pare Federico?... Vagi 'l á buscar al Pare Federico, y diguili que l' hi obri las portas del Cell Vagi, y ja veurá que riurém.

LA BARONESA (aterrada). Pero ¿será veritat? ¿Es á dir que 'm nega l' entrada? ... ¿A mi?...

SANT PERE. A fé de apóstol, que 'm sab molt greu disgustar á una senyora tant guapa... Pero en materias de caritat lo Bon Dèu es inexorable. ¿No hi ha bonas accions? Donchs no hi ha Cell! Aquesta es la consigna.

LA BARONESA (tremolant). Llavors... ¿M' enviará al Purgatori?

SANT PERE. Ni 'ls mils.

LA BARONESA (llensant un crit). ¡Dèu del Cell!

SANT PERE (empenyentla cap á la porta de la dreta). Vaja, vaja. . No s' esparveri... Lo confrare del subterani no es tant negre com diuhen.

LA BARONESA (fora de si y fent grans extremituts). Lo diable!... L' infern!... Jol!... Una Torre-Vermella al infern!...

SANT PERE. D' altres n' hi trobará de Torres-Vermellas.

LA BARONESA (plorant). ¡Es horrible! ..

SANT PERE. Sosseguis, senyora, sosseguis... S' exagera molt ..

LA BARONESA. ¡Ay! Jo 'm moro... Ay!...

SANT PERE (volentia consolar). L' hi donaré una recomendació... Cregui que la tractaran bè...

LA BARONESA (abrassantse als genolls de Sant Pere). Pietat! Misericordia!

SANT PERE (apart). ¡Pobre senyora! M' ha arribat á enternir!... Ab uns brassos tant hermosos!... (Inclinantse á n' ella.) Jo prou voldria: pero ¿y la consigna?

LA BARONESA (ab febre). No... no... Jo no hi vull anar... Buscaré... Es impossible que... (Alsantse tot de un plegat.) Ah! Are me 'n recordo!... Jo he salvat la vida de un home... Sí, gloriós Sant Pere, l' hi he salvat la vida... Jo l' hi juro!...

SANT PERE (ab alegria). ¡Gracias á Dèu! Vamos á veure... com va ser... Explicuis.

(La Barone a vè per parlar y 's deté tota confosa.)

SANT PERE. A veure, digui, depressa.

LA BARONESA (plegant las mans y ab tò de súplica). Per mor' de Dèu...

SANT PERE. ¿Vol explicarse?

LA BARONESA. Es que...

SANT PERE. Vamos á veure ¿l' ha salvat ó no l' ha salvat? Aquí está 'l bussilis.

LA BARONESA. ¡Oh! sí! Vaig salvarlo.

SANT PERE. ¿Y donchs?

LA BARONESA (vacilant). ¡Ay de mi! Es que d' aquesta acció caritativa, va resultarne un gran pecat... Pero vaig confesarme'n ab lo Pare Federico, y 'l Pare Federico me va absoldre... Unicament... després de reflexionarho, temo que no vaig á guanyar res evocant aquest delicat recort...

SANT PERE. Un pecat... un pecat... Hi ha pecats de moltes maneras, y sobre aquest punt no sempre estém d' acort ab los moralistas de la terra... Pero acabém.

¿Explica aquesta historia ó no l' explica?

LA BARONESA (baixant la vista). No goso, gloriós Sant Pere!

SANT PERE (molt cremat). Llavors vaji al diable y no 'm vinga á rompre las oracions. (Obra la porta de la dreta y 's disposa á treure á la Baronesa.)

SANT PERE (molt cremat). Llavors vaji al diable y no 'm vinga á rompre las oracions. (Obra la porta de la dreta y 's disposa á treure á la Baronesa.)

SANT PERE. ¿Vol dir la bona acció? Vaja dihent.

(S' acabarà.)

* Véjis lo número 150, corresponent al divendres passat.

monde, las viudas inconsolables son un mito: un valor que no 's cotisa.

—Y Artemissa? vá replicarli un amich. ¿Negarás son sentiment? ¿No vá fer construir un monument magnífich á la memoria del seu espós?

—Aixó era en aquell temps. Are, Artemissa fora capás d' alzar un panteon espléndit al seu marit; pero es casi segur que una vegada quedés colocada la última pedra, si l' arquitecto l' hi agradava s' hi casaria.

Y ja que citém frases de contemporáneos, aquí 'n vá una del tenor Gyarre, judicant al públich de Barcelona:

—Lo públich de Madrit y 'l públich de Valencia están atents, esperant que donguéu una nota ó diguéu una frase per aplaudirvos. Lo públich de Barcelona está serio sempre y ansiós de que donguéu una relliscada, per tirarse'us á sobre.

Tal vegada tinga rahó 'l célebre tenor. Pero d' aquest modo 'ls aplausos de Barcelona desde 'l moment que costan més valen més.

Una frase de Alejandro Dumas (pare):
Un banquer en una tertulia sostenia que 'ls artistas deuen ser pobres.

—Poch á poch, senyor meu, replicá l' autor dels *Tres mosqueters*. Aixó es lo mateix que si diguessim que 'ls banquers deuen ésser tontos.

ESQUELLOTS.

Una comissió del Ajuntament se n' ha anat á Madrit per lograr dos distints objectes.

Primer: Que no 's fassa l' enllás á nivell, pèl carrer d' Aragó.

Segon: Que no se suprimeixin las rifas de beneficencia.

Del primer punt n' hém parlat ja moltes vegades; are en quan al segon aném á fer algunas observacions.

Si 'l Ministre de Hisenda suprimís totes las rifas, inclús la nacional, considerantlas incentiu del vici, no podriam menos de aplaudirlo.

Però suprimir las que 's destinan á la beneficencia, per conservar y fer creixe la nacional, que ni directa, ni indirectament alivia cap desgracia, francament es un monopoli inconcebible. Se sembla ab á alló d' aquell sastre, que perque no l' hi fessen la competencia vá matar á tots los sastres de la població.

Naturalment, vá ferse rich.

Al jugador que s' arruina comprant bitllets de la Casa de Caritat, ó del Hospital, ó bé dels Amichs dels Pobres, sempre l' hi queda 'l recurs del Hospital ó 'l socorro de alguna de las otras instituciones.

En cambi ¿l' hi donará cap empleo 'l ministre de Hisenda?

La Comissió de Códichs del Senat ha discutit las bases pèl restabliment del matrimoni civil.

Y 'ls bisbes senadors han fet un acte.

Acte primer: «Aquesta es la doctrina de l' Iglesia: qui estiga ab nosaltres que 'ns segueixi.»

Y se 'n ván anar sense que 'ls seguís ningú.

Un enemich del celibat del clero, deya:

—No n' hi ha prou ab predicar ab la paraula: es necessari predicar ab l' exemple; y si 'ls bisbes volen tractar de la qüestió del matrimoni, que comensin per casarse.

Un altre, en proba de la necessitat de que 's casin, alegava l' exemple de un que vivia ab una dona.

—¿Perque no 't casas? l' hi preguntavan los amichs.

—Jo segueixo ab tota fidelitat l' exemple del clero.

—¿Y la Marieta?

—La Marieta, es la mèva majordona.

La mania dels banchs continúa desarrollantse en gran escala. Després del de Igualada se n' ha montat un á Valls.

No tingan por: ja vindrá l' hora en que tots ballarém.

—¿Quinas fortunas s' han fet ab aixó de las operaciones de bolsal

—No tingas cuidado, que dintre de poch se 'n farà una d' operació que al que la sufreixi no l' hi agradará gayre.

—¿Una operació?

—Si, una operació quirúrgica: l' amputació de moltes butxacas.

Un dels nostres colaboradores, D. Sebastiá Gomila, en companyia de un seu amich D. J. Blanch y Romani, han

publicat una colecció de poesias originals en la qual n' hi ha de catalanas y de castellanias, tituladas *Versos*.

Com de costum donarém á coneixe una mostra de aquestas composicions, en las quals hi campeja notable facilitat.

Un periódich extranjer publicava dias endarrera 'l següent anunci:

«Fulano de tal, que viu á tal puesto, participa als seus amichs y al públich en general que l' hi ha fugit la dona de casa. Al que l' hi torni, l' hi clavará un cop de revólver. Adverteix aixis mateix, que no tenint ell la costum de pagar los seus déutes, molt menos encare pagaré 'ls que la seva dona puga contraure.»

En un tomet de qüentos, anécdotas y modismes aragonesos, que acaba de publicarse á Madrit, s' hi llegeix lo següent:

«En 1840 vá passar la reyna Cristina pèl Aragó ab Isabel II y l' infanta. Un pajés de la ribera del Jalon vá acostarse al carruatje á regalarlos un ram de cireras. Al pendre 'l Cristina, vá dirli l' aragonés:

—¡Quiá! No es *pá* *usté*: es *pá* los chicos.

Com si 'l vejés!

A Sant Martí de Provencals tractan de erigir un monument á l' industria catalana.

Proposo una idea.

Que s' esperi á que s' haja plantejat la reforma arancelaria de 1869.

Y aixis sabré si 'l monument ha de ser un arch de triunfo ó bé un panteon.

En aquest cas, lo monument podrà emplantarse al Poble Nou, dintre del Cementiri.

QÜENTOS.

En l' establiment de *El Siglo* una senyora demana una corbata.

Lo dependent:—¿De quin color la vol?

La senyora ab tristesa:—Ja veurá, dóngumeia negra.

—¿Que porta dol?

—No senyor; pero no estich tant lluny de portarne: 'l meu pobre marit está tant mal!

¡Lo qu' es la forsa de la costum!

Una familia crida a un fotógrafo per retratar á un cadáver.

Lo fotógrafo prepara la cámara obscura, y quan la té á foco, destapa l' objectiu, y girantse d' espatllas, exclama:

—Vaig á comensar: estiga quiet.

Un marit sorpren á la seva dona en flagrant delict de infidelitat.

Lo pobre marit, quan l' altre es fora, exclama:

—Es precis que confessis la teva culpa: cuyta, confésala, demana perdó y queda tot olvidat.

La esposa s' agenolla al seus péus y exclama:

—Donchs bé, si! Te demano perdó per are y per lo successiu.

Estava ensajantse un drama:

Lo director dirigintse á la dama jove, qu' es una xicota molt freda:

—¡Eh! no es aixó: l' hi falta calor, expressió, energia... Ja veurá, identifiquis ab lo paper y ab la situació. Se tracta d' expressar l' ira y 'ls celos. ¿Qué faria vosté si 'l seu amant l' abandonés?

—Ay, ay, respon la dama jove: 'n pendria un altre.

Portan un *granuja* á cala ciutat. Lo cabo de guardia 'l regoneix y l' hi diu:

—Hola, minyó. Si no m' enganyo, ets parroquí.

Tú has estat aquí algunas otras vegadas.

—Y *siempre viene de nit*, replica un municipal.

—Está clar, respon lo *granuja*: pèf pendre alguna cosa haig d' esperar que siga fosch... De dia me 'n dono vergonya.

Dos embusteros se troban y després de dirse 'n una pila, l' una més grossa que l' altra, un d' ells exclama:

—Tinch un cusi, de segur que no 'l deus coneixe: es l' home més alt de Barcelona: figúra't que sense alzar-se de puntetas encen lo cigarro als fanals de la Rambla.

—Donchs jo 'n tinch un de cusi, que de segur es més alt que 'l teu. Figúra't si 'n será, que las oronetas 'hi fan niu sota las alas del sombrero.

Un eco del dia dels morts.

Un metje molt conegut s' está extasiat contemplant

un magnífich panteon de márml que precisament aquell dia s' inaugura.

—Mira tú, diu un senyor á uu amich seu que l' acompanya; mira 'l doctor Silvestre ab quina afició contempla aquest panteon.

—¡Qué hi vols fer! A tots los autors los hi agrada veure las sevas obras ben enquadradas.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Dins una *tot dos* portarme ma trista sort un cert dia; allí patint fam moria quan vingueren a ausiliarme.

Era un negre que 'l favor me féu de dar-me un *hu-hu*, y aixis no diga ningú que un negre tingui mal cor.

P. U. SALA.

II.

Ab una *tot s'* ha casat un *prima-segona-terça*; sent tots dos de un *quart* inversa, casament molt ben pensat.

ADLAVAG PESOJ.

LOGOGRIFO.

1 2 3 4 5 6.—Se llegeix en la *Campana* totes las semanas.

6 2 1 3 6.—Animals que rastrejan.

3 4 5 6.—Lo que resulta trucant á la porta de las escaletas.

1 2 5.—Carrer de Barcelona.

6 4.—Una nota.

UN NEBOT DE M. DE R.

TRENCA-CAPS.

¡Pobre Tana!

Compondre ab las anteriors paraulas lo nom de un ex-emperador francés.

J. IRUAS.

MUDANSA.

Ab un tros de *tot l'* Agnés un gran *tot al tot* ha dat del seu cusí D. Bernat sens que 'l pobre l' hi fes res.

UN TAPÉ Y T. DE T.

ACENTÍGRAFO.

Lo *total* de Miravet en *total* lo van posar perque crech vá assessinar l' arcalde de dit poblet.

T. TOSALET.

CONVERSA.

—Mira, Anton: aquella senyora es la baronesa: es molt guapa y rica.

—Bella senyora es; pero francament, té una cosa que no m' agrada.

—¿Qu' es?

—Buscau: entre tú y jo ho havém dit.

ANTICOT PETIT.

GEROGLÍFICH.

× ×
I I
I
×
D
I I

AYMANTE.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*On-sa*.

2. IDEM 2.ª—*Pe-sol*.

3. SINONIMIA.—*Grossa*.

4. QUADRAT NUMÉRICH.—

1 6 7 4

7 4 1 6

4 7 6 1

6 1 4 7

5. TRENCA-CLOSCAS.—*Orense*.

6. CONVERSA.—*Ramon*.

7. TERS DE PARAULAS.—

P O L L

O C A

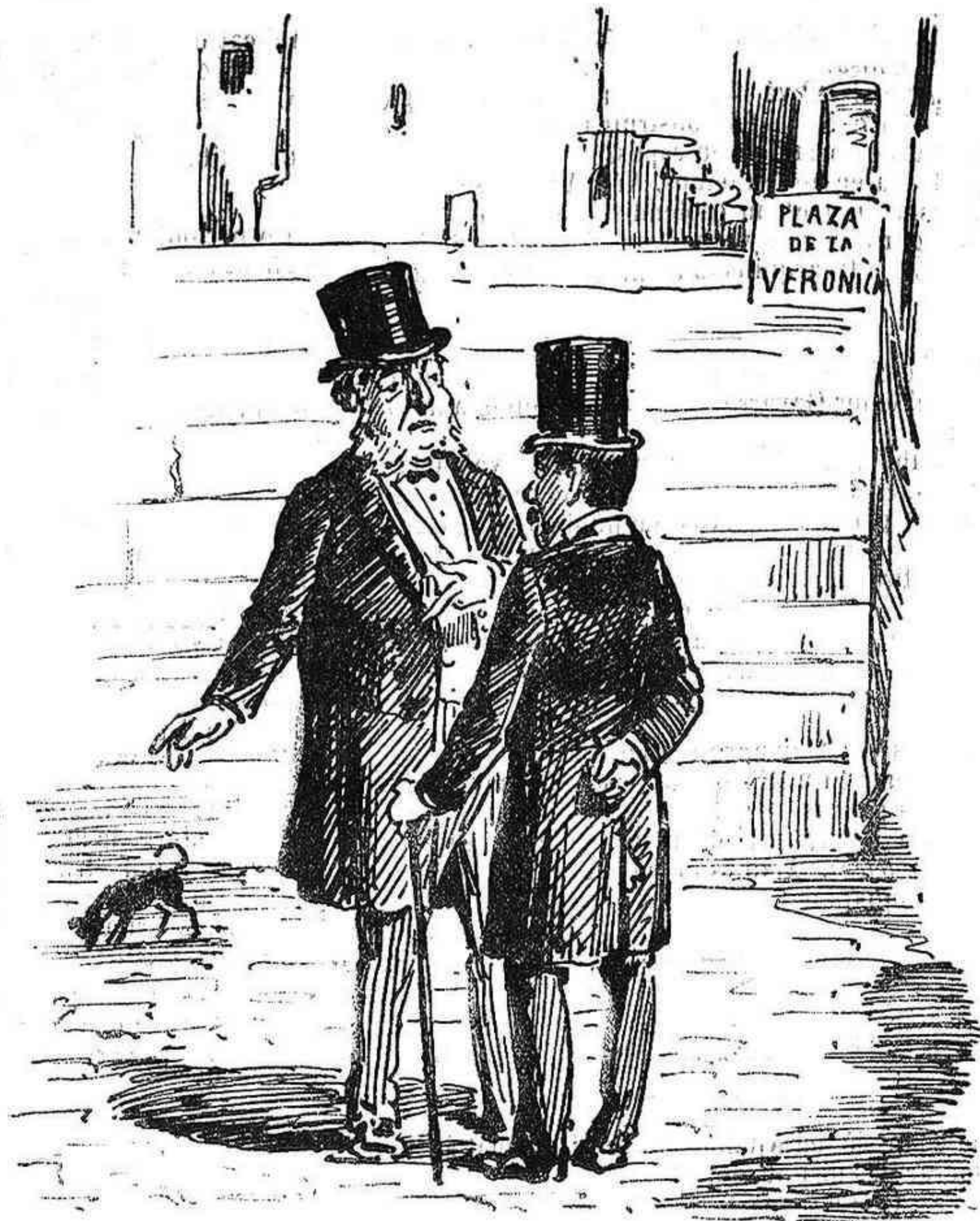
L L A S

8. GEROGLÍFICH.—*Per sal á Cardona*.

QUESTIONS BURSÁTILS.

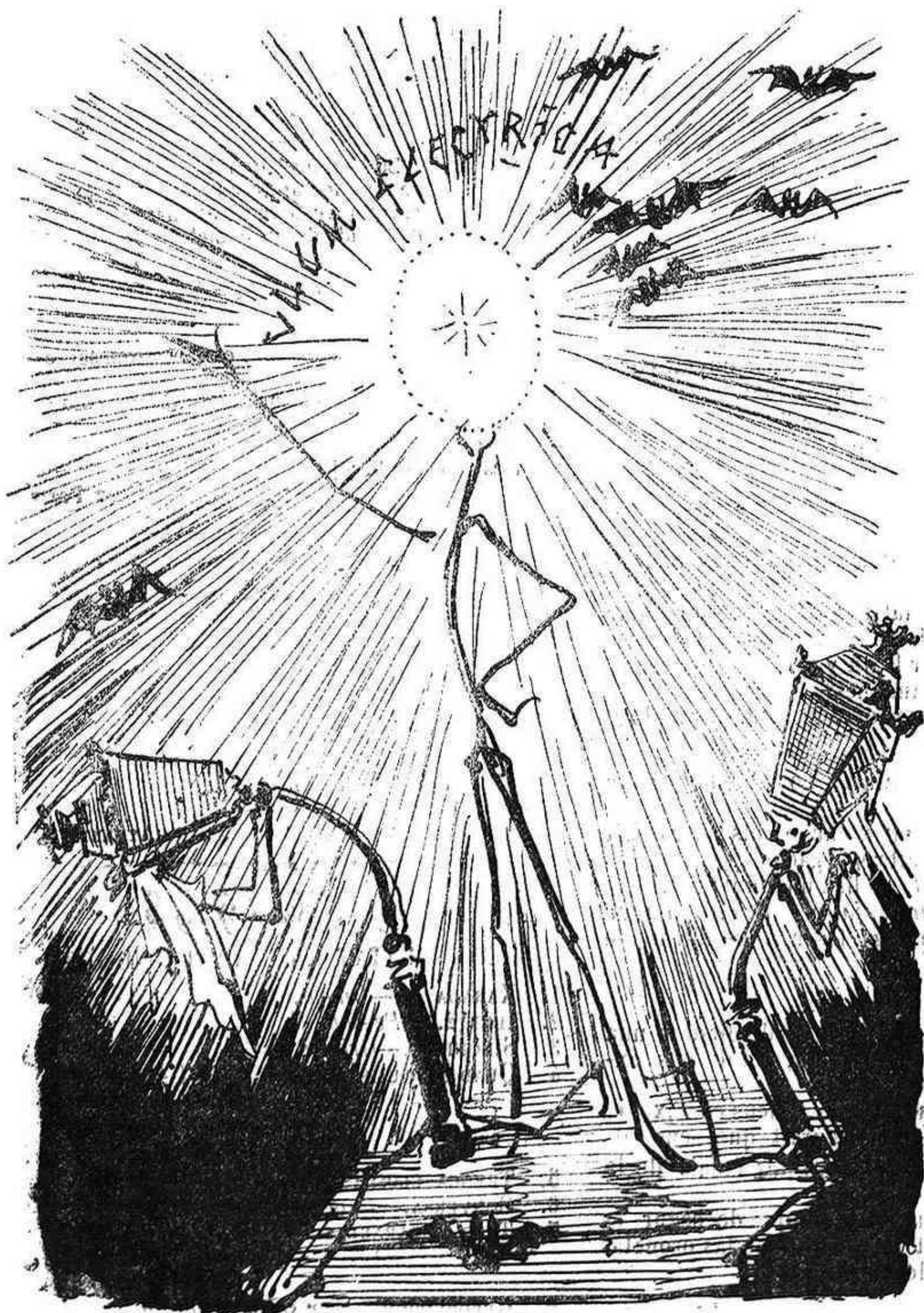

—¿Es cert que la bolsa puja?
—¿Es cert que la bolsa baixa?
Baixi ó puji aquell carrer
es un carrer que *no passa*.

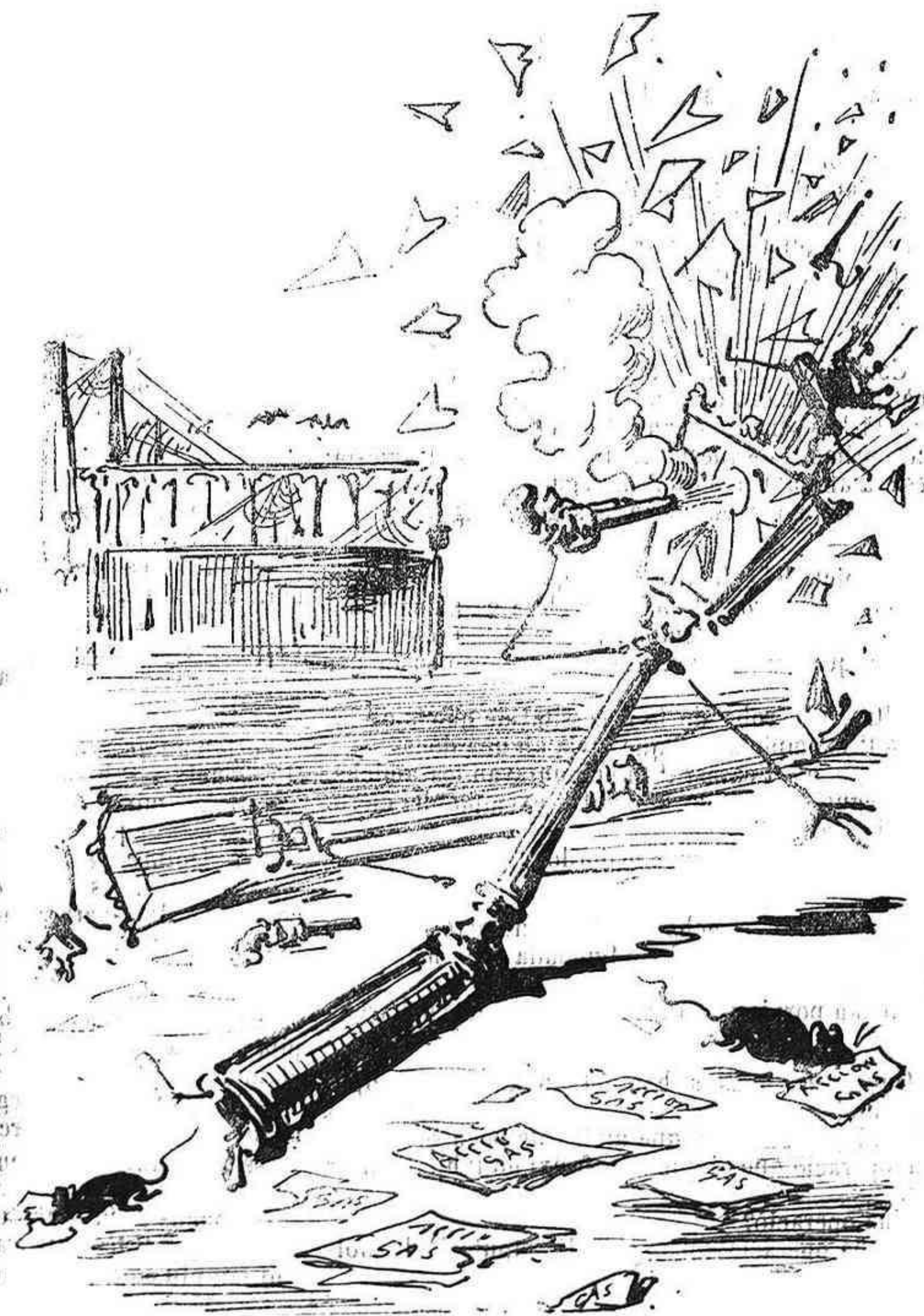

—¿Qué fan aquí dintre, D. Joaquim?
—Un nou bolsin, D. Mariano.
—¿Y quan siga fet que també haurán d'estarse al carrer...?
—No ho sè; pero en tot cas farém que 's publiqui la llei marcial, y ¡fuera grupos!

QUESTIONS DE LLUM.

Lo triunfo de la llum eléctrica.

Enlluernat per aquella claror, lo gas; veyent que ja no serveix per res, préu una resolució desesperada.